

ПЪТЕВОДИТЕЛ

РАЗГЛЕДАЙ В СВ. СВ. КОНСТАНТИН И ЕЛЕНА

Манастир Св. св. Константин и Елена

Една от най-популярните културно-исторически забележителности на курорта Св. Св. Константин и Елена е древният манастир „Св. Св. Константин и Елена“. Има различни легенди за това кой и кога е създал манастир точно тук, но несъмнено съществуването му е изиграло много важна роля в обособяването на местността като курорт и като любимо място за отдих и почивка. Легендите разказват, че по време на началните години на османско владичество през XV век група монаси достигат до вековните дебри на околностите на Варна и тук се заселват, като основават няколко манастира, сред които и манастира „Св. Константин“.

Манастирът е силно пострадал през Руско-турската война от 1828–1829 година и е напълно разрушен. Той е възстановен благодарение на усилията на двамата братя, йеромонасите Теодосий и Агапий Кантарджиеви от Търново.

През 70-те години на XIX век манастирът „Св. Константин“ е напълно възстановен. Наред с малката църква са построени монашески килии, но монашеско братство не се образува. Съвременници твърдят, че точно по това време в манастирите „Св. Димитър“ и „Св. Константин“ се поставя началото на ползването на морето за развлечение и укрепване на здравето. Монашеските килии се отдават под наем на приходящи, а богатите варненци имат свои постоянни килии, където отмарят в летните жеги и прекарват лятото.

Първият български княз след Освобождението – Александър I Батенберг – посещава манастира „Св. Константин“ през август 1880 година и така става първият високопоставен курортен курорт на обителта. Височайшето посещение също допринася много за развитието на региона като морски курорт.

Създаденият през 1909 г. с помощта на царица Елеонора Държавен детски морски санаториум има голяма заслуга за популяризирането на морелечението не само сред децата, но и сред възрастните.

Интересът на чужденците е предизвикан от забележителната природа, топлото и гостоприемно море, златния пясък и чистия въздух и не на последно място – със сърдечното отношение на персонала.

2

Барелеф на доц. д-р Стамат Стаматов

Барелеф на доц. д-р Стамат Стаматов – учен с признат международен авторитет и виден общественик, основоположник на лечебния туризъм по Българското крайбрежие, личност, която цели 65 години от живота си посвещава на българското здравеопазване, доайен на здравния туризъм у нас и в Европа, създател на модерната таласотерапия, продължител на традициите в лечението с грозде, положени преди 84 години с отварянето на първата гроздолечебна станция в страната в курорта Св. св. Константин и Елена.

3

Чешма с минерална вода

Св. св. Константин и Елена посреща своите гости с нова зона за отдих и чешма с минерална вода в центъра на курортния комплекс. Благоустрояването се реализира като част от проект на Община Варна за реконструкция на кръговото кръстовище в курорта. От чешмата тече минерална вода, която е с показания за пиење, балнеолечение и балнеопрофилактика според балнеологична оценка на Министерство на здравеопазването. Мястото се намира на ключова локация в курорта и ще бъде достъпно за всички жители и гости на първия български морски курорт, който е известен с лечебната си минерална вода.

4

Алеята на скулптурите

Каменните творби от Пленер по скулптура "Докосване до природата", който се провежда ежегодно са интегрирани в парковите пространства на Св. св. Константин и Елена като част от крайбрежна алея на скулптурите. Тя е създадена с произведения от предходни издания на пленера като естествено допълнение на крайморския пейзаж. Алеята създава усещане за една различна морска обстановка и възможност за разходка покрай чудати морски създания, русалки и странни морски създания, излезли от дълбините на морското дъно. Скулптурната алея се намира между Хотел Астор Гардън и Вила Чинка и е със свободен достъп за всички посетителите и гости на курорта.

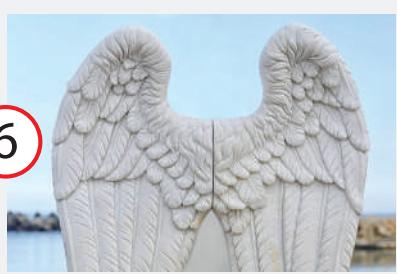
Ако продължите разходката си към манастира „Св. св. Константин и Елена“, в зелените му пространства е разположена и изложбата от 5-те творби, реализирани през май от участвалите в първото издание на пленера творци от Индия, Белгия, Македония, Турция и България.

5

Каменният трон до Вила Чинка

Безспорно едно от най-интересните места за снимки. От тук се разкрива и спираща дъха гледка към плажа и морето.

6

Ангелските крила на плаж Астор Гардън

Чудесно място за следобедна отмора с коктейл в ръка.

7

Морският стих

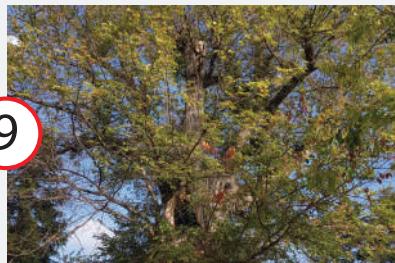
Намира се в близост до Вила Чинка и Aquahouse.

8

Кръста на кея

Намира се в близост до Вила Чинка и Aquahouse.

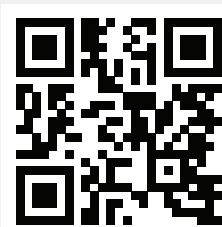

9

Най-старото дърво в к.к. Св. св. Константин и Елена

Знаете ли, че полски бряст на възраст над 300 години живее в курорта Св. св. Константин и Елена. Дървото е високо 18 метра, с обиколка 4,91 метра, намира се близо до манастира и алеята за разходки.

РАЗГЛЕДАЙ ОЩЕ

ПЪТЕВОДИТЕЛ В БЛИЗОСТ ДО СВ. СВ. КОНСТАНТИН И ЕЛЕНА

Резиденция Евксиноград

Само на 8 километра северно от Варна, край брега на морето, се намира първата и най-старата извънградска резиденция на българските владетели от последното българско царство. Това е прочутият Евксиноград, известен с великолепните си градини, паметник на парковото изкуство от световна величина. Дворецът е недвижима културна ценност от национално значение.

Неразделна съставна част от комплекса Евксиноград е и дворцовият парк. За оформянето на парка от 800 дка през 1888 г. се привлича френски паркостроители. Проектът им включва рядка колекция от дървета – от черен дъб до атлантически кедър, които са единствени видове на Балканския полуостров. По оголените и каменисти места е нанесена плодородна почва, взета предимно от поречието на р. Камчия. Североизточно от дворцовата сграда са изградени оранжерии за презимуване на палмите и за производство на цветя. В тях и в декоративния разсадник се отглеждат над 500 вида цветя и над 200 вида фиданки.

В парка се разграничават няколко зони: централна (с двореца), гръцка градина, английска градина, крайречна, плажна и производствено-стопанска. Всяка от тях се отличава със свой специфичен облик и настроение. Най-елегантната и представителна част на парка е пространството пред двореца с водна площ и бронзова статуя на Нептун, доставена от Франция.

Екопарк

Университетската ботаническа градина в град Варна е първият Екопарк в страната, хармонично съчетаващ в себе си изкуствени и естествени екосистеми. Паркът е разположен на площ от 360 дка. Дендрологичната колекция включва повече от 300 вида дървета и храсти, тревистите растения са повече от 500 вида. В градината може да бъдат разгледани колекции от перуники - над 150 сорта, лалета – 16 сорта, хемерокалиси – над 25 сорта.

Розариумът е разположен на площ около два декара, където цъфтят и ухаят над 70 сорта декоративни рози. Колекция „Треви“ е представена от над 40 вида от семействата Житни, Острици, Дзукови. Най-атрактивни са представителите на колекцията в края на лятото и началото на есента. Тогава растенията са в най-голямото си многообразие от форми и багри.

Сезонните експозиции са на кактуси и сукуленти на открито и лятоно цъфтящи видове.

В градината има водни площи с типично водни и влаголюбиви растения, както и представители на животинския свят.

Екопаркът предлага екзотични срещи с растения от цял свят: морски борове, дърво-лале, двуделно гинко, стеркулия, желязно дърво, хартиено дърво, вечнозелен дъб, мамонтово дърво и др. Археологически находки от II–IV век, разкрити на територията на Университетската ботаническа градина Варна, са „Римска гробница“, „Делвите“, „Римска вила“. В екопарка се намира и параклисът „Св. Климент Охридски“, изграден в най-високата част на градината с прекрасен панорамен изглед към Варненския залив. По традиция всяка година в Екопарк Варна се отбелязва Тодоров ден с конни надбягвания и състезания с каручки.

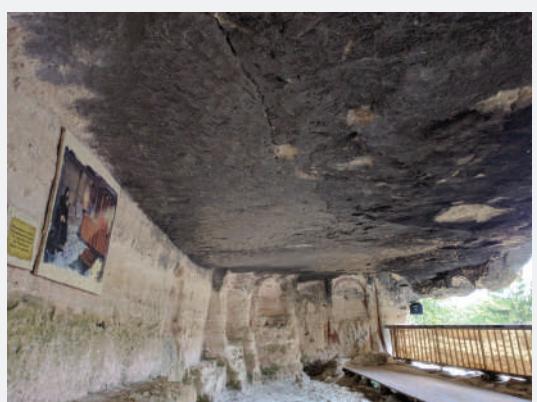
Аладжа манастир

Аладжа манастир е един от най-известните български скални манастири и най-големият по българското Черноморие. Намира се в красива местност на 14 км северно от град Варна, близо до курортния комплекс Златни пясъци и в централната част на природния парк „Златни пясъци“ сред величествена гора. Няма достоверни исторически данни за възникването на манастира, но е известно, че през X-XII в. вече е съществувал.

Историята на Аладжа манастир се базира най-вече на предания и догадки. Вероятно още през V-VI век на това място е възникнал религиозен център – един от най-старите християнски центрове на Балканския полуостров. Век-два след официалното приемане на християнството в България, монаси-отшелници са потърсили аскетичен живот сред скалите и горите, предоставящи усамотение и се предполага, че именно те са започнали да използват пещерите като монашески килии.

По време на Втората българска държава, в периода XII-XIV век има голям възход на българското християнство и тогава са възстановени и обновени много църкви и манастири, включително и Аладжа манастир. Доказано е, че по това време той е бил изографисан повторно. С падането на деспотството на княз Иванко постепенно замира и животът в манастира, който накрая бива изоставен.

Аладжа манастир е един от малкото скални манастири в България, при които са ясно разграничими отделните помещения. Помещенията на манастира са издълбани на две нива във висока почти 40 метра варовикова скала. На първото ниво са разположени манастирската църква, монашеските килии, трапезарията, кухнята, малка гробищна църква, криптата и стопанските помещения. Второто ниво представлява естествена скална ниша, в източния край на която е изграден манастирският параклис.

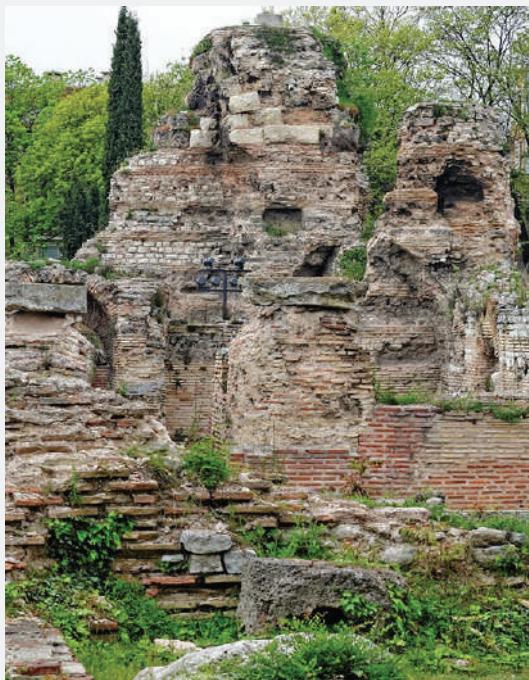
Археологически музей Варна

Варненският археологически музей е сред най-големите музеи в страната. В него се съхраняват едни от най-забележителните и ценни паметници на световната култура. Тук се намира и най-старото златно съкровище в света. Неговата възраст датира от преди 4000 г. пр.Хр. Открито е случајно през 1972 година при строителни работи край Варна. Трудно е да си представи човек, колко време са прекарали под земята прекрасните златни накити и предмети, докато настъпи моментът, в който историците и археолозите от цял свят да заговорят за съкровището на халколитния некропол. Находката е от около 2000 предмета от почти чисто 23,5 каратово злато с общо тегло около над 6 кг. Тя съдържа златни огърлици, гривни, нагръдни украшения и съдове. Това откритие преобърна представите на историците за развитието на човешката цивилизация.

Експозицията в музея е подредена хронологически, като са показани последователно материали от различните исторически епохи, проследяващи развитието на човешкото общество в продължение на хилядолетия в района на Варна - праистория, траки, античност, средновековие, османски период. Основно внимание е отделено на развитието на град Одесос - Варна - от неговото създаване през Ранната Античност до Късното Средновековие. Също така в сградата е разположен единственият в страната Учен музей.

Музеят се превърна в културен и научен център с много висококвалифицирани специалисти. Той и неговите колекции представляват България на десетки национални и международни изложби. Със свои самостоятелни изложби е гостувал на прочути музеи във Франция, Германия (два пъти), Япония, Израел, Италия и на световните изложения в Севиля (Испания) и Лисабон (Португалия).

Римски терми

В днешна Варна се намират археологическите останки на някогашните обществени бани на древния град Одесос. Тази понтийска колония е основана около 570 г. пр. Хр. от заселници от йонийския град-държава Милет. Освен елини тук са живели траки, малоазийци, римляни и заселници от много други етноси. Руините се издигат в по-старата, крайморска част на Варна. Австрийският учен Ернст Калинка, който през 1906 г. пребивава в града, обхожда останките на тази според него антична сграда. В бележките на основоположника на българската археология, чеха Карел Шкорпил от 1907 г. четем: "Близу до черквата "Св. Георги" се намира един старовремски зид. Той е известен под названието "куле" или "римска кула".

Навсякъде, където са се заселявали римляните, те са строили бани. Изграждането им се е предхождало от проектирането на водопроводи. Сведения за изграждането на римския водопровод са открити още през 1851 г. От двуезичния надпис на гръцки и на латински езици става ясно, че при управлението на император Антоний Пий (138 - 161) община на Одесос и военният управител както и наместник на провинция Долна Мизия Тит Витрасий Полион са каптирали и довели до града по водопровод вода. Може би малко по-късно в Одесос е била издигната и най-голямата в балканските провинции градска баня. Тя е заемала над 7000 кв. м и била ориентирана спрямо посоките на света. Запазените зидове на места достигат 22 т височина. Термите са били не само място за къпане, но и център на обществения живот.

Същинското къпане в римската баня е ставало в помещението за къпане с гореща вода - caldarium (C). То заема централно място в плана на термите. Централният полукръгъл басейн - piscina (p) е разположен в апсида, която излиза пред южната фасада на сградата. Под него е вместен и hypocaustum. От тук къпането е продължавало в централния tepidarium (T). В централния frigidarium е ставало изплакването със студена вода. Трите главни къпални помещения caldarium, tepidarium, frigidarium са били богато украсени с гранитни колони, с мраморни римо-коринтски капители, с двустранни колонии и колони оформени като чепатата тояга на Херкулес.

Двореца в Балчик

„Двореца“ е бившата лятна резиденция на румънската кралица Мария Александрина Виктория де Единбург (1875 г. – 1938 г.). Той е разположен на около 2 км югозападно от град Балчик, в красива местност между балчишките скали и морето. Има статут на архитектурно-строителен паметник на културата и паметник на градинарското и парково изкуство.

По време на Междусъюзническата война, румънската армия окупира част от Добруджа и в границите на Румъния попада град Балчик. Румънски интелектуалци оценяват красавата природа на региона и през 20-те години на XX в. много видни румънски аристократи и хора на изкуството купуват тук имоти. Кралица Мария била доведена от свои приятели в Балчик и останала очарована от природата и духа на града. Решила да построи тук своя лятна резиденция, като имала строго изискване към проектантите – строежът на вилата да не наруши природата, а да допълва красотата ѝ. Резиденцията е проектирана от италианските архитекти Америго и Августино през 1924 г. Оформена е с красиви праговидни тераси по стръмния морски бряг, през които водата от два извора тече по специални каменни канали и прелива във водни огледала и водопади.

Изградени са параклиси, дворове, паркове, чешми и сгради в различни стилове – типичен български, византийски, римско-арабски, мавритански, трансилвански и др. Университетската Ботаническа градина в Балчик е създадена през 1955 година на територията на парка в бившата лятна резиденция на румънската кралица Мария. Днес тя е разположена на площ от около 65 дка и разполага с втората по големина след Монако колекция от едрогабаритни кактуси в Европа. Интересната история в съчетание с великолепната ландшафтна архитектура прави мястото уникално като дух и атмосфера.

Броят на растителните видове, отглеждани в градината, надхвърля 2 500, принадлежащи към 85 семейства и 800 рода.

Побитите камъни

„Побитите камъни“ са природен феномен, разположен на около 18-20 км от гр. Варна в близост до гр. Белослав. Разпростират се на площ от 7 кв. км. Природната забележителност представлява ансамбъл от каменни колони, високи до 10 м кухи или плътни цилиндри, пресечени конуси, различни по форма и големина скални блокове, разположени по целия комплекс.

Според най-разпространената теория Побитите камъни са се образували преди около 50 милиона години, когато местността е била морско дъно. Оттеглянето на водата довело до отлагане на неорганични материали, които ерозирали и придобили днешните си интересни форми. Скалните блокове са изградени от светлосив варовик с карбонатно съдържание. Интересен факт е, че това се води и единствената пустинна област в България.

„Побитите камъни“ са били известни като сакрално място от дълбока древност, но за първи път са документирани през 1829 г. Обявени са за природна забележителност през 2002 година.

От хилядолетия природата извайва каменните късове, за да ги превърне във впечатляващи скулптури, наподобяващи хора, животни, чудовища, митични същества. „Каменните стражи“, „Камилата“, „Тронът“, „Каменната гора“ са имената само на част от тези природни пластики.

Най-известният и атрактивен за туристите е ансамбълът „Дикилиташка група“. Комплексът се състои от над 300 различни по големина колони. Някои от колоните са счупени на две или три части, други лежат на земята, сякаш са били изтръгнати от местата си, трети образуват интересни скултурни групи.

„Страшимировската група“ също е много впечатляваща. Разположена е на юг от основната група, до с. Страшимирово и е съставена от четири близки един до друг ансамбъла с много различни по големина и форма структури. Групите „Сълнчево“ и „Баново“ са разположени в околностите на едноименните села и също имат своето очарование.

Музея на мозайките

Музеят на мозайките се намира в град Девня. Той е музей „in situ“ и се помещава в специално построена сграда, чиято цел е да запази археологическите открития. Тук през 1976 г. при археологически разкопки е разкрита голяма римска сграда с великолепни мозайки. Именно върху част от основите на тази сграда е построен музеят.

Античната сграда е била датирана от времето на император Константин I Велики – края на III – началото на IV век.

Сградата е представлявала градска къща и е заемала площта на цял квартал в римския град Марцианопол, който бил един от най-големите римски градове в тази част на империята. По план е била типично гръко-римско атриумно-перистилно жилище, при което вътрешният двор е заобиколен от три страни от жилищни постройки и колонада.

Пет от помещенията на сградата и портицът са покрити с многоцветни подови мозайки – едни от най-добрите образци на римското мозаично изкуство от това време, открити в България. Три от тези мозайки са представени в музея на място в помещенията, където са открити, а останалите, след консервация и частична реставрация, са пренесени върху нова носеща основа.

Мозайките са изработени от малки камъчета – кубчета от мрамор, варовик, печена глина и цветно стъкло в 16 цвята. Те изобразяват главно персонажи и сцени от гръко-римската митология, екзотични животни и птици, растителни и геометрични мотиви.

Мозайката, покриваща пода на дневната стая, изобразява щита на богинята Атина Палада, украсен в средата с отряzanата глава на Горгона Медуза. Целта на това изображение била да защитава стопаните от злото и да вкаменява недоброжелателите със страховитата си външност и смразяващ поглед.

Приемната зала на сградата е най-голямото помещение в нея, покрито с мозайка. Едно от централните пана на мозайката представя старогръцката легенда за отвлечането на Ганимед. Засега това е единствената мозайка с този сюжет, открита в България.

крепост Овек

Крепостта Овек е каменна твърдина, която е разположена източно от град Провадия, на 53 км западно от град Варна.

В историческите анализи крепостта е известна с няколко имена. Най-старото от тях е византийско Преват. Българите я наричат Овек, а турците Таш хисар (в превод от тур. – каменна крепост). Археологическите проучвания установяват, че укреплението се използва от III в. до първите десетилетия на VII в. и след това от X–XI до края на XVII в. Крепостта е населявана последователно от траки, римляни, византийци, българи, турци. Свързват името й с управлението на цар Ивайло (1277 г. – 1280 г.), с похода на граф Амедей VI Савойски (1366 г.) и похода на полско-унгарския крал Владислав III Ягело (Варненчик) (1444 г.).

Крепостта има три входа. Източният подстъп е запазен в оригиналния си вариант с изсечени в скалата каменни стълби. Той е удобен за посетители със собствен превоз. Западният вход е достъпен откъм града посредством оригинална спираловидна стълба със 111 стъпала. Главен за крепостта е северният вход. Пред него е изградено мостово съоръжение с дължина 150 м, което свързва твърдината със съседното плато Табиите. Най-силният период на Овек е през XII–XIV в., когато крепостта е военен, религиозен, икономически и административен център на региона.

При посещение на крепостта в каменното укрепление могат да бъдат разгледани още говорещият кладенец, дълбок 79 м, митрополитската църква, рицарският затвор, кулата с дяволската пътечка и Калугерските дупки. Крепостта работи целогодишно.

Исторически парк край с. Неофит Рилски

Основната идея на Исторически Парк е да изгради събирателен образ на българската история, представена на едно място. Многобройните сцени на исторически събития, които са разпилени из цялата страна, ще се възстановят в размери и вид, близки до действителните, за да станат лесно достъпни за посетителите. Тук ще могат да усетят стила и обаянието на отминалите епохи, без да се налага да се пропътува цялата страна.

Чрез реконструкции на цели селищни образования се представят културно-исторически забележителности на различни общества от шест епохи. Посетителите опознават отблизо начина на живот, оръдията на труда, ежедневното облекло и храна.

- Неолитна и халколитна епоха (6.000 г. до 3.000 г. пр. н. е.)
- Тракийски период (2.200 г. до 29 г. пр. н. е.)
- Римска Епоха (29 г. до 5 век от н. е.)
- Епоха на славяни и прабългари (5 до 7 век)
- Първо Българско царство (7 до 11 век)
- Второ Българско Царство (1185 до 1396)

Кратък преглед на неолитната и халколитната епоха (6.000 до 3.000 пр. н. е.)

В онези древни времена основните занимания на хората са били събиране на семена и лов. Постепенно с времето, през неолитната и халколитната епоха, преминават към уседнал начин на живот. В Исторически Парк характерните за тези епохи къщи са възстановени в размери, близки до действителните, спазвайки напълно тогавашната технология на изграждане. Стените са измазани със смес от глина, пръст, отпадъци и косми.

Обзор на тракийски период (2.200 до 29 пр.н.е)

- Траките се заселват по българските земи през третото хилядолетие Пр.Хр. Представлявали общност от над 80 племена. По-късно Тракия става провинция на Римската империя. За траките, спрямо другите народи, се знае доста малко, защото най-вероятно не са имали писменост.

В Исторически Парк зад 800 килограмовите врати от чист мрамор е разположен истински тракийски дворец, в който те посреща фигуранта на тракийски цар.

В едно от многобройните помещения на тракийския дворец са изложени реплики на истински тракийски съкровища от злато, оригиналите, чиито оригинали са изложени днес в Археологическият Музей в София.

Кулинарната страна на отминалите епохи е представена по един забележителен начин. На трапезата се сервираат онези хани, които са консумирали хората в различните епохи.

